



ת"פ 17386/01/12 - מדינת ישראל נגד רונית צמח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 17386-01-12 מדינת ישראל נ' צמח
בפני כב' השופטת הדסה נאור

מדינת ישראל	בעניין:
ע"י ב"כ עו"ד אביב בר אור	המאשימה
נגד	
רונית צמח	
ע"י ב"כ עו"ד מיכל עורקבי	הנאשמת

הכרעת דין

1. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגוררו הנאשמת והמתלוננים, כדורי פתחי (להלן: "**מתלונן** 1") ויגאל גמזו (להלן: "**מתלונן** 2") בשכונת זל"ז בשכונה בחולון והייתה ביניהם היכרות מוקדמת לאירועים, המפורטים באישומים נשוא כתב האישום המתוקן.

2. כתב האישום מתאר שני אירועים נפרדים, שכל אחד מהם נוגע לאחד המתלוננים.

על פי המתואר באישום הראשון, בתאריך 2.11.2011, תקפה הנאשמת את מתלונן 1, יליד 1940, בכך שהכתה בו באמצעות אגרופה לפניו וגרמה לו לפצע מדמם מעל עין ימין.

על פי המתואר באישום השני בתאריך 30.5.2011, תקפה הנאשמת את מתלונן 2, יליד 1940, בכך שהכתה אותו באמצעות מטאטא בראשו, ובכך גרמה לו לפצע מדמם בראשו.

בגין אישומים אלו מואשמת הנאשמת בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

3. במענה לכתב האישום לא חלקה ב"כ הנאשם על מעורבותה של הנאשמת בשני האירועים הנטענים אך טענה כי מעשיה של הנאשמת נעשו לשם הגנה עצמית מאחר שהמתלוננים הציקו לה ובכל מקרה היא לא גרמה לחבלות, כנטען בעובדות כתב האישום.



4. מטעם המאשימה העידו שני המתלוננים, הוגשו תצלומי החבלות, שלטענתם נגרמו להם על ידי הנאשמת, וכן תעודה רפואית על החבלה שנמצאה בראשו של מתלון 2.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

5. כל אחד מהמתלוננים תיאר את הנסיבות בהן הותקף על ידי הנאשמת.

על פי גרסת מתלון 1 הותקף מספר פעמים על ידי הנאשמת על רקע סירובו להיעתר לדרישתה לנסוע עמה לבאר שבע על מנת שידבר עם "מישהו ערבי מרהט, להגיד לו להתחתן עמה", כשבפעם האחרונה, ביום האירוע, המתינה לו שייצא מביתו, על מנת להכותו, וכשיצא תקפה אותו וכדבריו "**היא נתנה לי אגרוף במצח ופתחה לי אותו**".

בחקירתו הנגדית הוטחה בו טענת הנאשמת לפיה דיבר עמה על כישופים והיא חשבה שהוא רוצה לכשף אותה. אף שהמתלון שלל מכול וכול את הטענה כי עיסוקו בכישוף, לא הופתע מהשאלות כשלדבריו הנאשמת סיפרה לו שמישהו אמר לה שהוא עושה כל מיני כישופים, אלא שלדבריו "אני לא עשיתי לאף בנאדם כישוף. שתראה לי. אני לא יודע מי אמר לה".

לא למותר לציין שלא הובאה כל ראיה, על ידי ההגנה, לפיה המתלון עוסק או עסק בכישוף בדרך כזו או אחרת.

גם טענת הנאשמת לפיה רדף אחריה והציק לה במועד האירוע נשללו על ידי המתלון שסיפר כי באותה תקופה עבר הקרנות נגד סרטן הערמונית וחזר על גרסתו כי הרקע לתקיפתו היה רצונה של הנאשמת ב"בחור ערבי".

מתלון 2, שאף הוא, לטענתו, חולה בסרטן, סיפר בעדותו שעל אף שהכיר שנים רבות את הנאשמת מהשכונה, לא החליף עמה מילה. לדבריו ביום האירוע ישב מול שער ביתו כשהנאשמת הגיעה ואמרה לו לעזוב את המקום. משסרב, הלכה, חזרה עם מטאטא בידה והכתה באמצעותו בראשו.

המתלון עמד על גרסתו גם במהלך החקירה הנגדית, דחה את טענות ב"כ הנאשמת לפיה אמרה לו הנאשמת ללכת כי הציק לה וניסה להתקרב אליה, חרף בקשותיה ממנו שירחק ממנה, ואף לא נגרר לפרובוקציה שניסתה לעורר הנאשמת, כשהתפרצה לדבריו והטיחה בו כי חיכה לאשת אחיה כדי "להתחיל איתה".

זה המקום לציין כי גרסה זו הועלתה על ידי הנאשמת לראשונה, בעת שהתפרצה לדברי המתלון במהלך עדותו הראשית.

6. הנאשמת מסרה את גרסתה, לגבי כל אחד מהאירועים, בשתי הזדמנויות, לראשונה בחקירתה במשטרה ומאוחר יותר בעדותה בבית המשפט.

עמוד 2



בהתייחסה, בהודעתה במשטרה, לתלונת מתלון 1 נגדה, טענה כי הלה רדף אחריה כי רצה **"לעשות עלי עין רעה [...]"** הוא רצה לקחת לי את העין ממש והעפתי אותו ממני אבל לא נתתי לו מכות [...]" הוא עושה כישופים".

גם בעדותה בבית המשפט חזרה הנאשמת על טענתה שהרקע לאירוע נעוץ בכך שהמתלון **"עושה כישופים"** והוסיפה שמטרת הכישופים **"שבחורות יבואו אלין [...]"** שבחורות ימשכו אליו".

בחקירתה הראשית חזרה בקווים כלליים על גרסתה במשטרה לגבי יום האירוע, לפיה רדף אחריה המתלון, אך הוסיפה **"הוא נגע בי, אז העפתי אותו ממני וברחתי"**.

בחקירה נגדית מבולבלת תיארה אותו בתחילה כ**"איש טוב. כמו משפחה"** כשלשאלה מדוע ביום האירוע **"העיפה"** אותו השיבה בתחילה כי **"הוא עושה כישופים [...]"** הוא עושה דברים שתרגיש רע". בהמשך הכחישה שנגעה בו בכלל, כשעל פי גרסתה, בתגובה לבקשתה ממנו לא לבוא אליהם **"הוא הביא לי מכה ובא להרביץ לי. מי נגע בו בכלל?"**.

בהתייחסה, בהודעתה במשטרה, לאירוע המייחס לה את תקיפתו של מתלון 2, הודתה הנאשמת שמתלון 2 קיבל מכה מהמטאטא שהחזיקה בידה.

על פי גרסתה, שם, המתלון מסתכל עליה כל הזמן ועל כן אמרה לו שילך ממנה אולם **"הוא לא הלך, אז הוא קיבל מכה כי הוא התקרב אלי, העפתי אותו עם המטאטא ומזה הוא קיבל מכה"**. יחד עם זאת הכחישה שהחבלה שנמצאה על ראשו נגרמה על ידה, כשלטענתה **"זה היה לו מלפני בטח"**.

בעדותה בבית המשפט, אישרה כי ביום האירוע ישב המתלון בחצר הבית, כפי שלדבריה נהג לעשות, כל זאת **"כדי לעשות לאשתו של אחי מעשים מגונים"**.

בהמשך חקירתה הראשית, בגרסה מבולבלת, לא מאורגנת וחסרת הגיון, סיפרה כי בעת שמתלון 2 ישב בחצר פנתה אליו ושאלה אותו מה הוא רוצה ממנה ושיעזוב אותה ולא יסתכל עליה והוסיפה **"הוא זמם עלי ורצה לקרוא לי, הוא ישב המון זמן, אפילו שעה, אמרתי לו 'מה אתה רוצה, למי אתה מחכה, לאשתו של אחי?'"**. על פי גרסה זו כשסרב לזוז ואמר לה בכעס שתלך הזיזה אותו עם המטאטא **"והמטאטא נגע לו בפנים"**.

ככל שנרצה לתת משמעות לגרסתה המוזרה, ההזויה משהו והלא קוהרנטית של הנאשמת לא ניתן ללמוד ממנה יותר מאשר שלאחר שתקפה את מתלון 2 עם המטאטא ניסה האחרון להכותה והיא ברחת לביתה.

כך או כך לא עומדת לנאשמת טענה של הגנה עצמית, כמשמעותה בסעיף 34' לחוק העונשין, גם לא עפ"י גרסתה, ככל שיש גרסה אחת מובילה בדבריה.

לא בתקיפתה את מתלון 1, שבגרסה אחת סיפרה שהעיפה אותו מעליה ובגרסה אחרת טענה שכלל לא נגעה בו, ולא בתקיפתה את מתלון 2, שכאמור גם על פי גרסתה המחמירה על פיה ניסה לתקוף אותה, היה זה אחרי



שתקפה אותו.

הנאשמת לא עמדה בנטל להוכיח שעמדה בפני סכנה מוחשית, או סכנה בכלל, של פגיעה בגופה, על ידי איש מהמתלוננים ומעשיה לא היו דרושים כדי להדוף תקיפה שלא כדין.

7. ראוי לציין ששני המתלוננים הינם קשישים, שכל אחד מהם מבוגר מהמתלוננת במעל ל-20 שנה, חולים, אשר תלונותיהם הוגשו ללא קשר בין האחד לשני, בהפרש של מספר חודשים, בגין אירועים שונים ובמועדים שונים.

ניכר היה שהמתלוננים חוו את האלימות מצדה של המתלוננת כלפיהם, כפי שתוארה על ידם, כשגרסתם ולפיה נגרמו להם חבלות כתוצאה ממעשי התקיפה מקבלת חיזוק בתמונות החבלות שצולמו ביום האירוע וגרסתו של מתלונן 2 נתמכת גם בממצאי הבדיקה הרפואית, שבוצעה יום למחרת האירוע, על החבלה שנמצאה בראשו.

8. בשולי הדברים אתייחס בקצרה לטענות שהעלתה ב"כ הנאשמת, בסיכומיה, לגבי השונות והמוזרות של הנאשמת, מהן ביקשה ללמוד כי מעשיה נעשו על רקע "מה שהתחולל בראשה", ולקבוע כי התיאור שמסרה על מה שאירע בכל אחד מהאירועים, כך נראה בעיניה.

בנקל ניתן היה להבחין שמדובר בנאשמת שהתנהלותה מוזרה, בין אם נאמר שתקפה את המתלוננים ללא כל הסבר, כטענתם, ובין אם נקבל את הסבריה ההזויים למעשיה.

עם זאת לא הונחה בפני בית המשפט כל חוות דעת המלמדת כי מעשיה של הנאשמת נעשו על רקע ליקוי נפשי או ליקוי שכלי ממנו היא סובלת, היכול להוות סיג לאחריותה הפלילית.

9. לסיכום:

לאור התרשמותי ממהימנות גרסתם של המתלוננים, שנתמכה בראיות חיצוניות, מחד גיסא, ומאיך גיסא מעדותה המבולבלת והתמוהה של הנאשמת, שגם אם נקבלה כלשונה אין בה כדי לבסס טענה של הגנה עצמית, הגעתי למסקנה שהמאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח מעבר לכל ספק סביר שהנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

לאור כל האמור לעיל, בהתחשב במכלול הראיות, אני מרשיעה את הנאשמת בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ד טבת תשע"ה, 05 ינואר 2015, במעמד הצדדים

עמוד 4

